

ULLA-MARI KIVI
Veitsenteroittaja ja
muuta kertomuksia

Veitsenteroittaja ja muita kertomuksia

”Minut musiikki joskus valtaa kuin meri ja vie!”

(Charles Baudelaire)

Ulla-Mari Kivi

veitsenteroittaja ja
muuta kertomuksia

© 2018 Ulla-Mari Kivi

Kannen valokuva ja suunnittelu: Ulla-Mari Kivi

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-987-0

Sisällys

Rentukka	7
Kaljama.....	15
Toipilaat.....	21
Uneton.....	27
Saunatakki.....	37
Odotus.....	45
Sodis.....	53
Veitsenteroittaja.....	64
Artisti.....	70
Kurjat.....	77
Sopimus.....	84
Karvoset.....	95
Omatunto.....	103

Rentukka

Tuijotin naulakossa roikkuvia pyyhkeitä, joita oli kaksi pientä ja kaksi isoa. Ne olivat väriltään harmaita. Minun mielestäni aika ikävä, mitäänsanomaton väri. Ehkä ne oli valittu juuri sen takia, että väri oli huomaamaton. Ja kuinka moni edes ajatteli väriä, jos se ei ollut jotenkin erityisen räikeä. Pyyhkeiden alanurkassa oli kotimainen tuotemerkki. Se ilahdutti minua. Ne eivät olleet halpatuotantoa, vaikka muuten yleisilme huoneistossa oli hieman kulahtanut, niin kylpyhuoneessa kuin muuallakin.

Mietin, miten voisin varastaa pyyhkeitä siten, etten jäisi kiinni. Jos pudottelisin kaikki käytetyt pyyhkeet mytyksi lattialle, niin laskisiko hotellisiivooja pyyhkeiden määrän vai nostaisiko hän vain koko kasan suoraan likavaatepussiin. Tosin minulla ei ollut tapana varastella. Hädin tuskin kehtasin ottaa mukaani minishampoon, jos en ollut käyttänyt sitä hotellivaraukseni aikana.

- Miten kauan kestää? Pitäs parta ajaa, Ismo sanoi oven takaa.
- Joo, joo. Ei kai tässä niin kiire ole, vastasin.
- No ei nyt erityiseen, mutta mulla on hirveä nälkä, Ismo sanoi.

Nousin pöntöltä, johon olin unohtunut istumaan mietteisiini. Painoin huuhtelupainiketta. Pesin ja kuivasin kädet. Katsoin peilistä vastaheränneitä kasvojani. Pitäisi ehtiä meikata sillä aikaa, kun Ismo ajaisi partansa. Nappasin meikkipussin mukaan lavuaarin päältä, ja päästin Ismon kylpyhuoneeseen tilalleni.

Ismo oli avannut television, jossa aamutoimituksen polkkatukkainen nainen kireässä mekossaan haastatteli näyttelijää, joka oli julkaissut esikoisteoksensa. Toimittaja esitti nokkelia kysymyksiä, joihin haastateltava vastaili hieman väistellen. Pistin television äänen isommalle. Kun haastattelussa siirryttiin luonnonsuojeluaiheeseen, näyttelijä karisti vaivautuneisuutensa ja innostui puhumaan tauotta. Toimittaja joutui vain nyökäilemään mukana. Ehdin värittää ripseni, kun Ismo tuli kylpyhuoneesta. Hänen leukansa punoitti hieman.

- Annas kun kokeilen, sanoin.

Ismo astui lähemmäksi. Silitin hänen leukaansa, ja siirsin samalla hänen pitkin olkapäätä valahtaneet hiukset selän puolelle.

- Mee parturiin, Ismon isä sanoi joka kerta, kun kävimme Ismon kotona.

Ismo ei loukkaantunut isänsä sanomisista, eikä mennyt parturiin. Olin tottunut Ismon pitkiin hiuksiin. Oikeastaan olisin ollut kauhuissani, jos hän olisi jonain päivänä päättänyt leikkauttaa hiuksensa. Pelkäsin, että hän kadottaisi voimansa hiusten mukana niin kuin Simson.

- Hyvä tuli, sanoin Ismolle ja laskin käteni alas.

Ismo virnisti. Toivoin, että hän olisi suudellut minua, mutta hän käveli ohi ja puki päälleen mustan bändipaidan.

- Mennäänkö? Ismo kysyi.
- Ihan kohta. Pistän vielä vähän väriä naamaan, vastasin.

Ismo rojahti sängylle. Hän lisäsi ääntä televisioon, jossa näkyi aamu-uutiset. Levitin kasvoilleni aurinkorasvaa ja sen päälle meikkivoiteen. Taputtelin kiillon pois puuterilla. Rajasin silmäni mustalla kajalilla, ja sipaisin huulille kiiltoa. Riisuin t-paidan,

joka oli toiminut yöpaitana ja hain naulakosta hihattoman ke-sämekon. Olin ripustanut sen oikeenemaan, kun olimme tulleet edellisiltana. Ismo seurasi valmistelujani ja napsautti televisi-osta virran pois.

- Hei, just ois tullu sää, sanoin.

Ismo avasi television uudelleen. Huutoniemi selitti, miten korkeapaine viipyisi Suomen yllä vielä pari päivää, kunnes län-nestä tulisi sadekuuroja ja sää viilenisi toistaiseksi.

- Joko nyt? Ismo kysyi.

- Joo. Pistä kiinni. Onneksi ei nyt heti rupea satamaan, sanoin.

Ismo poimi pöydältä oven avaimen ja pisti sen farkkujen etu-taskuun. Minä en viitsinyt ottaa mukaan edes kännykkää, vaan annoin jäädä sen yöpöydälle, jossa se oli edelleen latauksessa.

Emme jääneet odottamaan hissiä, vaan kävelimme portaita pari kerrosta alas aamiaihuoneeseen. Muita asiakkaita istui jo pöydissä. Osa ihmisistä pyöri tarjoilulinjastolla valitsemassa syömistä. En pitänyt erityisen paljon hotelliaamiaisista. Häm-mästelin aina, miten paljon jotkut ihmiset pystyivät syömään heti aamusta niin kuin Ismokin.

Kurkistin puuropataan. Onneksi tarjolla oli kaurapuuroa, jota otin runsaan kauhallisen lautaselleni. Etsin seuraavalta pöydäl-tä jugurtit ja kaadoin purkillisen puuron päälle. Lisäsin lautasel-le marjoja ja mansikkahilloa. Huomasin, että vieressäni muroja kuppiin lappaava nainen kohautteli kulmakarvojaan nähdes-sään sekoitukseni. En välittänyt. Hain vielä lasillisen vettä en-nen kuin aloin etsiä sopivaa pöytää.

Valitsin ikkunapöydän, vaikka ruudun takana avautui pelkkä katunäkymä. Se ei ollut mikään henkeäsalpaavan kaunis mai-sema. Ismo seiso linjaston luona päätään pyörittäen. Hän etsi katsellaan minua. Nostin käden korkealla ylös ja vilkutin hänel-le, kun hänen kasvonsa olivat minuun päin. Hän havaitsi minut ja lähti astelemaan pöytää kohti pitkin askelin.

- Mitä sä nyt meinaat? Aiotko toteuttaa suunnitelmasi? Vielä ehdit perua, Ismo kysyi, kun samalla kopautti kananmunan kuoren rikki.
- En peru. Totta kai mua pelottaa, mutta jos nyt perun, niin sitte se jää tekemättä, vastasin hänelle ja katselin ulos.
- Hyvin se menee. Mä tuun pitää kädestä kiinni, Ismo sanoi.
- Vähän mua se ärsyttää, että tiedän jo valmiiksi, että esimerkiksi mun äidiltä tulee sanomista. Kyllä hän se joskus tulee kumminkin tietämään, vaikka en nyt heti aio puhua sille mitään koko asiasta.
- No tääkin on keskusteltu aika monta kertaa, mutta sanotaan nyt sit vielä ja taas, että mitä sitten. Sä olet täysi-ikäinen ihminen ja päätät sun elämästä.
- Joo, joo, mutta se on niin kummallista, että vielä aikuisena oottaa, että vanhemmat hyväksyis sut semmosena ku oot, sanoin ja nieleskelin puuroa samalla.
- Aivan, mutta ei ne silti voi määrätä lopun elämää, että mitä me voidaan tehdä ja mikä on sopivaa. Nehän on ite eri aikakauden lapsia. Se, mikä meistä on ihan ok, on niistä ihan mahdotonta, Ismo jatkoi.
- No mutta, ei jatketa tästä. Alkaa vaan ärsyttää. Ja tämä on hyvä päivä. Vähän pelottava, mutta hyvä päivä.
- Sä pärjäätkyllä. Pidät vaan unelmista kiinni, Ismo hymyili ja ojensi kätensä ja puristi kevyesti rantees-tani.
- Mä haen vielä kahvia ja vesimelonia. Ja pullaa, jos siellä jotain on, sanoin ja nousin pöydästä.

Veitsenteroittaja ja muita kertomuksia on novellikokoelma, jonka tarinoista osa sijoittuu pohjoiseen. Novellien henkilöt ja heidän elämänsä ovat lähellä lukijaa. He tekevät ratkaisuja, jotka ovat heille tärkeitä tai joskus jopa ainoita mahdollisia. Voiko omatunnon kanssa neuvotella? Mitä tapahtuu, jos herättää nukkuvan sellistin? Kannattaako heittäytyä hulluksi? Ja kuka on veitsenteroittaja?

Ulla-Mari Kivi on Ylivieskassa asuva Alavieskan kirjastotoimenjohtaja. Hän on koulukseltaan filosofian maisteri. Hänen aiemmat teoksensa ovat Kahvinkeittäjä ja muita kertomuksia, 2016 ja Jääkaapinsulattaja ja muita kertomuksia, 2017. Hänen tekstejään on julkaistu myös antologioissa. Hän on kirjoittanut kolme pienoisnäytelmää. Hän on toiminut myös sanomalehden kolumnistina.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi